

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 1. prosinca 1892.

Leto XII.

Mirza.

Romanca iz jutrovih dežel.

1.

Ito bil je grózni Džami šah,
Imel je tri zaklade:
Sopróge v haremu so tri,
Iz treh dežel, od treh straníj,
Prekrasne žéne mlade.

Sinove Džami ima tri,
Od žéne sina vsake;
Pozná vas ves iztočni svet,
Vas prince: Ahmed, Mirza, Fet!
Tri brate, tri junake.

A muhast vam je stari šah!
On ljubi sámó Feta;
Le Fet ljubimec je njegov,
Podaril mu je sto gradóv,
Bogastva že nešteta.

Princ Fet z očetom sam povsód
Na častni desni žije;
Pri isti mizi ž njim sedí,
Iz istih skléd jé ž njim jedí,
Iz iste čaše pije.

Piruje s Fetom vsak dan šah,
V razkošnosti živita,
A Mirza, Ahmed le drobtín,
Če vrže kdo jih z grajskih lin,
Za vbógajme dobíta.

Princ Fet je vse! Njegovih želj
Šah vsako izpolnuje;
A Mirzo, Ahmeda črtí,
Kot sina suženjske krvi
Prezira, zaničuje . . .

»Oh, Mirza, nimaš nič krvi?«
Princ Ahmed bratu reče —
»In midva mu sinóva sva . . .
Kaj? . . . Otcu pa robóva sva!
Oh, to me peče, peče.«

2.

Kaj danes tam razlega se
Krik bojni okrog grada?
Osvétiti se čè trpín:
Princ Ahmed sám, nesrečni sin,
Očetov grad napada.

Le brani šaha zdaj, sin Fet,
Odbijaj mu sovraga!
Boj ljuti že besní trí dni,
V potokih teče rdeča kri . . .
In Ahmed grad premaga.

Njegóv je grad, odstavljen šah . . .
 Uplenjena je krona . . .
 Gorjé ti, oče zdaj, gorjé!
 Če puntar te dobí v roké,
 Že pehníl te je s trona.

A glej! kdo na pomoč bití,
 Oteti šaha skuša?
 Kdo zánj ko lev se tù borí?
 Tron, krono spet mu podarí?
 Sin Mirza, dobra duša!

3.

V palači svoji Džami šah
 Sedí dnes na prestóli;
 Stojé sinovi tù trijé —
 V okóvih Ahmedu roké —
 Ministri naokoli.

Kakó veselí oblasti spet
 Šah stari je lokávi!
 Krog ust igrá mu zlóčest smeh,
 Porógljiv plamen pa v očéh,
 Sinovom svojim pravi:

»Jaz ljubim sámó tebe, Fet!
 Ker ljubim mater tvojo.
 Tí sin-prváč ostaneš moj,
 Tá préstol kdáj bo préstol tvoj,
 Tí prejmeš krono mojo.

»Sin Ahmed, tebe se bojim,
 Tí človek si nevaren!
 Da v miru me posléj pustiš,
 Zató dnes carstva pol dobiš —
 Pa bodi blagodaren:

»In tí, o Mirza ljubi moj,
 Tí sáma si dobrota!
 Oh, kaj pretrpel si za mé!
 S čim pač naj vse usluge té
 Poplačam ti, sírota? —

»No, vidiš sám, čemú — ha, ha! —
 Bi moral káj ti dati?
 Udan si itak mi ko rób,
 Ponižen, skromen ko golób:
 Ní tebe mi se — bati!« . . .

Užaljen Mirza gré od tod
 Po bélem rómat sveti;
 In koderkoli se mudí,
 Povsód, povsód učí ljudi
 Tó mično pésem peti:

»Oj, ti dišeča rózica,
 Cvetóča v rajskem logi!
 Hvaležnost tebi je imé,
 Poznajo dobri te ljudjé,
 A níkdar ne — trinógi.«

A. Aškerc.

Otróku.

Spominov níma, ní spoznanja,
 In srečen je otrók vsekdár;
 Kjer ní spominov, ní kesanja,
 Kjer ní spoznanja, ní prevár.

Bistràn.

